

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 25 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hšt. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem-trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Nekaj za Ptujsko pa tudi za okolico drugih mest.

Povsod v lepi Sloveniji se dan današnji naše ljudstvo že probuja in se zaveda več ali manj svojih pravic. Vendar še je krajev dovolj, kjer cvete narodna mlačnost mesto zavednosti, kjer ni najti onega oživljajočega narodnega duha, kateri prešinja ljudstvo v drugih naprednejših krajih. Vzlasti se napredek kaže tam, kjer je veliko bralnih društev ali podružnic sv. Cirila in Metoda ali v obče društev, katera skrbijo za omiko in blaginjo naroda in pospešujejo njega vsestranski napredek. Tako pa mora biti kmalu po vseh krajih, kjer prebiva dobro slov. ljudstvo, posebej pa je še treba, da si osnujemo slov. društva blizu mest, v katerih je nemškutarja v cvetu in iz njih se širi nje zaduhli vonj tudi v okolico ter omamlja slov. prebivalce, da jih postaja sram biti slov. krvi in se dajo mirno zato tujcem pod pete. Ali je to pametno? Ne; človek je lahko prijazen tudi z mestjani ter jim prodaja svoje blago in kupuje od njih, česar mu je pri domu treba. Ali da se vpreže v njih jarem tudi v rečeh, ki se tičejo narodnosti, tega pa ni treba in kdor ima kaj ponosa v sebi, ne stori tega. Ali ravno to je: pri ljudeh naših manjka ponosa, njim manjka zavednosti ter je pri njih že vsak, ki pride iz mesta ter nemški lomi, že gospod, velja več, kakor pošteni kmet, ki ima desetkrat več v žepu in dvajsetkrat več v glavi, kakor tak »škrijec« iz mesta.

Od tod prihaja, da je toliko nemškutarije blizu mest, n. pr. Ptujsko polje je veliko, razširja se od Maribora do Ormoža, vendar šteje le malo takih društev, ki bi nam pričala o zavednosti dotičnih krajev, nasprotno pa nekod še cvete nemčurstvo. To velja o okolici Mariborskeje a tudi v okolici Ptujski ni vse tako, kakor bi moralo biti. Težko nam je pri srci, ko še moramo poročati o nemškutarskih zmešnjavah v okolici Ptujski, kjer bi moralo že davno vse narodno biti. Kje so tu

rodoljubi, kje je tu pravo, istinito, požrtvovalno rodoljubje? Žal, da ga pogrešamo. Premehkega srca smo, premalo odločnosti in podjetnosti je v nas; navdušimo se sicer za naroda sveto stvar, toda brigamo se le malo ali celo nič za-njo. Tudi Ptuj, to germansko gnjezdo z večinoma slovenskim prebivalstvom, začel se je zadnja leta repenčiti ter se utrjevati, da si ga ne bi Slovenci osvajili pri prvem naskoku. Pa to še ni bilo dovolje. Tudi v okolico je zatresel vražje seme nemčurstva, katero mu je že v večih občinah pognalo kali, prava mōra za slovenskega kmeta-trpina, ki že tako težko zmaguje dosedanja silna bremena. Tem nemčurskim gospodom še ni zadosti, da vladajo v Ptuj samem, nego celo na kmete si že upajo; vrinili so se že v občinski zastop ter se obnašajo tukaj kot pravi turški paše.

Nalagajo nam bremena, težka bremena, ne oziraje se na to, bomo jih li mogli zmagati ali ne. Nam je-li to potrebno, ni-li pri nas mož, kmetov poštenjakov, ki bi vodili občino ter skrbeli za blaginjo občanov in ne izdaval s krvavimi žulji prisluženga denarja za nič-vredne, le gospodom nemčurjem na kmetih življenje olajšajoče naprave? Imamo jih še in ako Bog da, ne boste več dolgo hodili »paševat« v okolico, kajti na kmetih, na slovenski zemlji, pripada gospodstvo edino kmetom, ne pa kakim nemčurskim »privandrancem«. Vzboljšati te razmere še je mogoče, ali narodnega dela bode treba in to na vse strani ter od vseh narodnih močij.

Skrajni čas je, da se Ptujška okolica poboljša ter pokaže svetu svoje narodno slovensko lice. Sramota bi bila, da bi si še dalje dali zapovedovati od ljudij, ki so svoj materini jezik zatajili ter se vrgli našim nasprotnikom v naročje. Dokaj let smo spali, a nemškutarjev brezozirno delovanje nas je vzdramilo in nam vsililo boj, kateri bo pokazal, kdo je na slovenski zemlji gospodar. Naj postane že brž resnica, kar poje pesem:

Zatrli niste spečih,
Ne boste nas bedječih!

Ciril.

Cerkvene zadeve.

Blagoslovljenje prostora za novo Marijino cerkev frančiškansko v Mariboru 26. julija 1892.

Na god sv. Ane se je vršilo posvečenje prostora, na katerem se bode pozidala nova cerkev frančiškanska, Bogu in Mariji Devici v čast, in pa v zveličanje brez števila po božji podobi ustvarjenih, neumrjooih duš.

Ob 8. uri smo svitlega in premilostljivega knezoškofa slovesno pri cerkvenih vratih sprejeli in spremljali smo jih med dolgimi vrstami belo oblečenih devic, ki so v svojih rokah goreče sveče držale, pred veliki oltar, kjer so svoj prestol zasedli. Na to so vč. oče gvardijan v slovenskem jeziku pobožnim poslušalcem razlagali, kako da jim dnes veselja srce kipi, ko se bo slovesno pričelo stavljenje nove cerkve namesto sedanjega bornega hrama božjega, ki je za toliko množico faranov vse premajhen. Rekli so, da so pričeli delo v zaupanju na božjo pomoč in na darežljivost častilcev Marijinih. Hvalili so previdnost božjo, po kateri sedijo ravno sedaj na prestolu knezoškov lavantinskih konjiški rojak, ki so bili krščeni v ravno tisti cerkvi sv. Jurija v Konjicah, kjer se je tudi čudotvorna podoba Matere Milosti nahajala, dokler je niso leta 1747 v Maribor prenesli. Prosili so, naj podpiramo stavljenje s svojimi molitvami, pa tudi z denarno pomočjo, ki nam postane lahko ključek nebeški. Sv. Terezija je o času, ko se je lutrovska kriva vera najhuje razširjala, in ko so krivoverci Marijine cerkve podérali in zapirali: takrat je sveta Terezija zbiralala zveste častilce Marijine in je v podporo in v obrambo sv. katoliške vere zidala cerkve in samostane. Neki sosednji graščak, v katerega srci pa ni bival božji mir, ker je v njem kraljeval nečisti duh poželjivosti in mesenosti, je odstopil sveti Tereziji za stavljenje potrební prostor, in njo je tudi denarno podpiral do svoje smrti, ta je pa nastopila še preje, ko je bila cerkev dokončana. Čez nekaj časa se je prikazal sv. Tereziji in ji je razodel, da mu je neskončno usmiljeni Bog zavoljo tiste miloščine v smrtni uri podelil toliko žalost črez grehe, da je usmiljenje našel na pravici božji. Tako se bere v spisih sv. Tereziji, o katerih je sv. cerkev razsodila, da ni v njih nič takega, kar bi bilo naukom sv. cerkve nasprotno.

Po ganljivi besedi gvardijanovi so premil. knezoškof, obdani od velike množice duhovnikov svojih, darovali Trojedinemu Bogu presveto daritev, naj se milostljivo ozira na delo, katero hočemo dnes pričeti. Njemu v čast, Materi Milosti v slavo in pa v zveličanje po Kristusovi krvi odkupljenih duš. Med sveto mašo so častite šolske sestre tako lepe prepevale, da nobena ptica ne tako.

„Prepevale so glorio,
Ki jo v nebesih uživajo,
Prepevale na jasn glas
So njega veličast in kras,
Ki je zemlje in neba vladár,
Od katerega je vsaka stvar;
Prepevale, kak božji svet
Nebeščanom je ves odkrit,
Kak angelei lepó pojó,
Lepo pojó, sladkó pojó,
Sveti Trojici strežejo,
Marijo Devico venčajo,
Ki vsa osvitljena je,
Kraj sina posajena je.“

Po sv. maši smo se v sprevodu podali na torišče nove cerkve, kjer so milostljivi višji pastir spregovorili z njim lastno gorečnostjo o besedah sv. pisma: »Če Gospod hiše ne zida, trudijo se delavci zastonj. Če Gospod ne varuje doma, tedaj čuvaji zastonj stražijo«. Ps. 126, 1. 2. Škoda, velika škoda, da mi zdaj v »Gospodarji« prostora zmanjkuje; znabiti bo mogoče pozneje

ves govor objaviti, da vnema vse lavantince za zidanje nove cerkve s tistim dobrim uspehom, katerega je rodil pri takratnih, do solz ganjenih poslušalcih. Tisti dan se je namreč od raznih straní darovalo za cerkev 200 fl. Za vsem je pristopilo do sedaj društvu za zidanje cerkve 4451 udov, ki so že zložili 48.000 fl. v gotovem denarju. V predmestni fari sv. Magdalene v Mariboru je nabral vsled priporočila preč. dekana in kanonika Rožanca samostanski brat Rok 115 fl., pri treh hišah pa nekaj prav neprijaznih besedij. Se ve, da ga je zabolelo, a zdaj je že zopet vesel, ko misli na besede Jezusove, da bodo obilno plačani, ki zavoljo njega sramoto prenašajo. Delavcev je bilo včeraj 123, in se je njim že izplačalo 8000 fl. Pri nabiranja stavbinskega lesa so brata Roka vsi v. č. gospodje župniki podravske far veselo podpirali. Nabiranje se je najlepše obneslo v Lembahu, pri Devici Mariji v Puščavi, v Ribnici in pa v Vuhredu. Kdor za cerkev daruje, Bogu posojuje.

Dr. Jožef Pajek.

Gospodarske stvari.

Plemenjenje žrebic.

Vsakemu umnemu konjerejcu je znano, da se kobile raje obrejšjo, če se vsako leto spustijo k žrebcu. Vendar pa je treba po nekaj letih eno leto prenehati, da kobila preveč ne oslabi. Koliko pa mora biti žrebica stara, da jo smeš rabiti za plemo? V tem je treba razločiti med hladnokrvno in žlahtno ploho. Hladnokrvne plohe so konji s širokim hrbtom, debelimi nogami in primeroma debelo glavo. Taki so konji ardenskega, burgundskega, kartoskega, noriškega, valonskega plemena. Nahajajo se večinoma na srednjem in zgornjem Štirskem. Žrebico takega plemena, ako je zdrava, močna, dobro razvita ter veliko ne dela, smeš spustiti k žrebcu že v tretjem letu. Če pa je slaba in veliko trpi, tedaj pa še le v četrtem letu. Žlahtne plohe so konji z ozkim hrbtom, na visokih, primeroma šibkih nogah in z nežno glavo. To so konji angleškega polno- in polkrvnega, arabskega polno in polkrvnega, anglo-normanskega, hano-veranskega plemena.

Žrebice take plohe smejo se v štrtem letu rabiti za plemo. Ako pa so slabo rejene in mnogo trpijo, tedaj pa še le v petem letu.

Kdor slabo razvite žrebice rabi zgodaj za plemo, škoduje s tem kobili ter dobi slabo gingavo žrebe. Slabo rejena kobila ali taka, ki veliko trpi, potrebuje vso hrano za sebe, da ohrani svoje telesne moči in toraj ne more zadostno hrane dajati žrebetu v svojem telesu. Posledica temu je, da oboje, kobila in žrebe hirata.

Če pa je žrebica močna, dobro razvita, tedaj vrže gospodarju hasek, ako jo zgodaj pusti k žrebcu, zakaj dokler še je premlada, ni za težavno delo ter zastonj v hlevu stoji, ako nema žrebeta.

Opomniti pa moramo gospodarje, da naj nikar ne spuščajo malih, slabih kobil k težkim žrebcem. Pri takih kobilah se žrebe primeroma preveč razvije in toraj težko kotijo. Velikokrat pa tudi kobila in žrebe pri kotenju pogineta.

Divjega konja vkrotiti.

Divjega konja vkrotiš, ako mu hitro z rokama oči zatisneš ter mu nekaterekratí močno v nosnice dihneš. Tako so že zdavnaj Indijanci krotili bivole, divje konje itd. Poskusi in gotovo ne bodeš tako neusmiljeno pretepali uboge živine, ako se splaši, ali kako drugače zdijva.

Kmetijsko nadaljevalni tečaj za štaj. učitelje v Mariboru daje posameznim ljudskim učiteljem priliko svoje znanje v raznih strokah kmetijstva, kakor v sadjarstvu, v vinoreji, poljedelstvu, bučelarstvu itd. popolniti, vrši se vsled naročila vis. c. kr. naučnega ministerstva letos od 25. julija do 27. avgusta na tukajšnji vinorejski šoli posebni tečaj, v katerega je dež. šolski svet razun 11 nemških učiteljev tudi 9 slovenskih poklical in sicer obiskujejo ta tečaj ti-le slov. gg. učitelji: Ant. Farčnik iz Polzele, Ant. Gnus iz Zg. Rečice, Ant. Križ iz Zavrča, L. Korže iz Ribnice, Ant. Kosi iz Središča, Jož. Mocher iz Št. Lenarta, M. Šalamun iz Sv. Miklavža, R. Škorjanec iz Makol in A. Šket iz Podsrede.

Sejmovi. Dne 12. avgusta v Veržaju in pri Sv. Juriji v slov. gor. Dne 16. avgusta v Arveži, v Lembachu, na Ptujski gori, v Mozirji, v Sevnici in v Vuzenici, pri Sv. Vidu nižje Ptuja. Dne 17. avgusta pri M. D. v Brezji, v Jarenini in v Kapelah.

Dopisi.

Od Sv. Jurja na Ščavnici. (Društvo za zidanje nove farne cerkve.) Letos ob birmovanju so milostljivi knez in škof v Ljutomerski dekaniji dve poveškani in olepšani cerkvi posvetili, namreč pri Sv. Petru in pri Sv. Križi; zdaj ste zadosti prostorni, ni več gnječe ob nedeljah in praznikih. Da se tudi jako majhna Jurjevska cerkev nadomesti z večjo, je želja vseh dobro mislečih faranov že od nekdanj, in so tudi nekateri vlč. gospodje v ta namen že nekaj darovali; pok. vlč. prošt dr. Lovro Vogrin, nekdanji tukajšnji dekan, so v svoji oporoki za zidanje nove farne cerkve odločili po odračunjenih odstotkih 674 fl., pok. vlč. dekan Jurij Kocbek 600 gld., č. pok. župnik pri spodnji Sv. Kungoti Anton Klemenčič 1066 gld. Letos pa se je osnovalo društvo za zidanje nove farne cerkve Sv. Jurija na Ščavnici, pravila je visoka c. kr. namestnija v Gradci dne 21. januarja t. l. potrdila; po § 4 teh pravil šteje društvo ude in dobrotnike; ud društva zamore vsak postati, ki na leto 50 kr. plača; dobrotnik društva je vsak, ki se s svojimi doneski ne veže na čas, ampak enkrat ali večkrat društvu kaj daruje. Podpisani se obrača do vseh p. n. rojakov Sv. Jurjevskih, katerih je obilno število, in se nahajajo v raznih duhovnih in posvetnih službah, z milo prošnjo, naj blagovolijo ustanovljenje društva za zidanje nove farne cerkve na znane vzeti in s svojimi dobrovoljnimi doneski pripomoči, da se v njih rojstni fari skoraj postavi velikemu številu faranov primerna cerkev!

J. Kunc, župnik in predsednik društva.

Iz Kapele pri Radgoni. (Čast, komur čast!) Dne 26. majnika t. l. bil je izvoljen na mesto gosp. L. Puharja, poprejšnjega načelnika krajnega šolskega sveta pri Kapeli, nov načelnik in sicer g. A. Kreft, posestnik v Očeslavcih. G. Puhar bil je vzoren načelnik ter je za vestno izvrševanje svoje naloge dobil pismeno pohvalo od okrajnega šolskega sveta gornjeradgonskega. Tudi domače učiteljstvo izročilo je Puharju po šolskem vodji pismeno zahvalo za vrlo sodelovanje v povspen in omiko slovenske mladine. Uradoval je celi čas, katerega je prebil kot načelnik, v gladkej slovensčini. Da čislajo naši farani g. Puharja kot vrlega narodnjaka, pokazali so s tem, da so ga izvolili predsednikom tukajšnjega »Bralnega društva«. Saj so pa tudi v našem okraju moške, kakor je Puhar, potrebni. Žalibog imamo v okolici dokaj mož, ki bi lahko marsikaj storili za narodno stvar, pa nočejo ter se rajši dajo voditi od brezverskih

hujskačev, kateri ne poznajo nobene ljubezni do naroda in domovine. Takih za ponemčevanje našega krasnega okraja delujočih hujskačev se toraj drži mnogo naših merodajnih mož ter jih z vso močjo podpirajo, ne pa, da bi se poganjali za narodno, slovensko stvar ter tem povpspešiteljem »nemške kulture« pokazali, da

„Na naši zemlji tuji rod
Naj gost nam bo, a ne gospod;
Mi tu smo gospodarji
In Bog in naši caril!“

Iz Celjske okolice. (Osobne vesti.) [Konec.] Kaj pa Stibenegg, vprašal boš, dragi bralec, reče k temu gospodarstvu? Kaj da reče, tega ne vem, ker še nisva nikoli govorila, to pa vem, da je šel v politični večni pokoj ter da je baje delal, odkar ni imel mastnih služeb pri občini, v pisarni g. Schurbija tako pridno in vestno, da je bil njegov gospodar, sicer dober prijatelj njegov, primoran necega lepega dne dati mu slovo in mu prepovedati vstop v njegovo pisarno. Ako greš, dragi bralec, po okrajni cesti mimo lepega kopališča »Diana« in gledaš na levo lepo zelene griče in hribe, videl boš med dvema hriboma majhno, precej visoko ležečo go-lino. Tam počiva g. Stibenegg, nekdanji tako mogočni vladar Celjske okolice, zapuščen od vseh ter premišluje v svoji sicer čez in čez zadolženi kočici minljivost tega sveta. Brez vsake službe, osramoten si ne upa raz hriba med ljudi, temveč gleda milo doli h »Grenadirju«, kjer se nekdanji njegovi pajdaši veselijo pri kozarci sladkega vinca in če še ima kaj vesti iz prejšnjih časov, si misli: »Kdor drugim jamo koplje, pade sam va-njo«. No mi bi mu želeli, naj mirno počiva in srka na Pečovniku zdrav zrak, akoravno je in ostane naš ljuti sovražnik, ker ne smemo kot kristjani tudi sovražnikom želeti hudega, a bojimo se, da ga boben še z onega hriba prežene.

Iz Sladke gore. (Slovesnost.) Dne 20. julija, na dan sv. Ane je preteklo 40 let, kar so bili preč. gosp. župnik Franc Kene v mašnika posvečeni in tisto leto je tudi že 22. njih blagosnega župnikovanja v naši župniji. Hvaležni farani, stari in mladi, smo se skrbno pripravljali na ta dan, da bi zamogli svojega ljubljene-ga dušnega pastirja ob tej priliki počastiti. Postavljene z venci okinčane smreke, pokanje topičev, zastave, ki so vihrale raz zvonika, cerkve, župnijske hiše in šole: vse to je razočevalo, da se ima vršiti nekaj posebnega. Te slovesnosti se je udeležilo 14 duhovnikov in velika množica vernega ljudstva; cerkev, akoravno silno prostorna, je bila čisto napolnjena. Kako visoko spoštujejo in ljubijo farani svojega preč. gospoda župnika, pokazali so tudi o priliki te slovesnosti. Prišli so jim častitat občinski predstojniki Sladkogorski in Lemberski s svojimi svetovalci in odborniki in so v svojih govorih povdarjali obilne zasluge, katere so si gospod jubilar v teh 22. letih pridobili za cerkev, šolo in občino, povdarjali so udanost, hvaležnost in ljubezen, ki veže farane na svojega ljubljene-ga pastirja. Občinski predstojnik Sladkogorski naznani tudi, da je občina Sladkogorska v seji dne 24. julija v znamenje svojega velikega spoštovanja do njih, enoglasno jih imenovala svojim častnim občanom in izročil slavljenju lepo častno diplomu. Prišli so častitat tudi gg. učitelja, Sladkogorske in Lemberske šole; cerkveni ključarji in šolska mladina. Minola je sicer slovesnost, ali ostala nam bode v lepem spominu. Končno vsi iz srca želimo, da bi Bog nam g. župnika še mnogo let zdravih in krepkih ohranil.

Iz Celja. (V zavodu čč. šolskih sester) praznovali smo prav slovesno sklep šolskega leta dne 30. julija. Po slovesnem sv. opraviu v cerkvi sešlo se je obilo gospode in kmetov v društveni hiši. Predsednik mil. gospod opat pozdravi zbrane ude in goste v primernih besedah. Na to so igrali otroci šolskega vrtca pod vodstvom č. sestre Vincencije laj dobro šolo,

Vsak se je čudil, je-li mogoče v enem letu tako spretno izuriti, in izobraziti razposajene dečke in deklice! Žares, kar se po drugih šolah ne doseže z velikim trudom, to se doseže tukaj z malim. Istotako vrlo obnašale so se tudi starejše učenke bodisi v petju in prednašanju, kakor tudi v igri: V Rim jo dajmo na grob sv. Alojzija! Vodstvo tega društva šteje si v prijetno dolžnost, izreči tem potom svojo pristržno zahvalo vsem udom, zlasti pa č. g. katehetu Ivanu Krančiču, sestrām: Lidvini, Lavrenciji, Florijani, Beatriki in Vincenciji. Po vašem trudu postala je ta šola — kakor se je izrazil sam dežel. šol. nadzornik, izmed prvih na celem Štajarskem. Res tehtno spričevalo slovenske šole! Kat. podp. društvo, katero vzdržuje omenjeno šolo, šteje 452 udov. Šolo obiskuje do 270 učenk, šolski vrtec pa do 60 otrok. Ker stroški leto za letom naraščajo, dohodki pa se krčijo, pokazal se je v društveni blagajnici že precej znaten primanjkljaj za 523 gl. Pristržno prosimo torej vse prijatelje šolske mladeži, naj blagovolé kat. podp. društvo v Celju, katero je do sedaj takó čvrsto napredovalo in toliko dobrega storilo v prospéh prave krščanske odgoje ženske šolske mladeži v Celju in okolici, za naprej še krepko podpirati. Vsem dobrotnikom in podpornikom pa izreka omenjeno društvo v imenu revnih učenk svojo najsrčnejšo zahvalo ter prosi še nadalnje naklonjenosti.

Od Mure. (Pogreb.) Dne 30. julija smo izročili v hladno gomilo na Ljutomerski mirodvor Jakoba Magdiča, kmeta v zgornjem Krapji. Bil je vrli posestnik, večletni občinski in šolski odbornik za občino Cven, zraven tega pa tudi neomahljiv slovenski narodnjak. Bil je pač vrli naslednik prejšnjega, tudi prezgodaj umrlega posestnika F. Mariniča, kateri je bil dobri prijatelj, čeravno kmet, dr. Antona Klemenčiča, župnika Ljutomerskega in buditelja narodnega. Marinič je v dobi Klemenčičevi zlagal pesmi in jih pel, pa tudi naročeval tiskratne slovenske knjige in časopise in s tem narod naobrezoval. Magdič ni bil pesnik, pač pa je v besedi in v zgledu delal za narodno stvar. Pri njem so našli postrežbo in zavetišče gospodje od blizo in daleč o potrebi. Skoraj leto dnij je trpel na srčni bolezni tako, da ni bil popolnoma zdrav, pa tudi ne zmirom v postelji. Iskal je pomoči v Gradci in pri večih dobrih zdravnikih, pa bilo je vse zaman. Zaspal nam je dne 28. pr. m. zarano ob treh, v 50. letu. Da ga je res ljudstvo spoštovalo, za to je najlepši dokaz, da ga je spremilo njih lepo število na pokopališče. Bodi mu lahka zemlja in blag spomin!

Izpred Vojnika. (Vojniška nemščina.) Znano je, da imajo lovci svoj »jägerlatein«, pa najbrž ni še vsem znano, da imajo tudi nemčurji svojo »špraho«, ki je njim čisto podobna, ona je namreč, kakor nemčur, pol tič, pol miš, godlja, bi rekel, če se tančeneje pogleda. Le berite: »Hochenegg am 8/8 92 Euer Wolgeborn! Di ich dise Stihlung und beschimpfen anheren mus bin ich genütget — zu mahnen Mich so vie Meine familie ganz ruhig zu lassen sonst bin ih genötge mir die Ruhe vo sonst zuferschafen. ven ih vas schulte bitte es mir zu sagen bin noch im Stande zu bezahlen. Franz Karl O č. In zdaj še naj kdo reče, da ne potrebujejo »Vojniški nemčurji« nemške šole, toda z osata se ne trgajo fige!

Iz Šmarija pri Jelšah. (Spomin.) Tužno so peli zvonovi, oznanjevaje svetu žalostno novico, da je na veke zatisnil oči eden najljubeznivših mož, kar jih je rodila slovenska mati. Franca Skaza ni več. Veselega srca in vedrega duha se je teden dnij pred smrtjo v veselem krogu svoje rodbine kratkočasil in razveseljeval, a ni slutil, da bi bilo to zadnjokrat, mislil ni, da bi tisto od veselja kipeče srce v teku tedna na veke zastalo, da se mu bo v kratkih uricah odprl mrzel grob,

in da mu bodo žalujoči ostali na robu zgodnjega groba stojé zadnjokrat zaklicali: mili z Bogom! A kmalu je prihrul mrzel sever britke smrti, bolezen ga je položila na smrtno postelj, iz katere ni več vstal. A da-si je tudi ležal, da-si ga je bolezen mučila, bil je vedno vedrega duha in veselega srca. Ni tožil, ni zdihoval, ampak v resnici strašne smrtne bolečine je prenašal po izgledu našega Izveličarja z neko nadzemsko potrpežljivostjo. In ko je slutil, da se mu menda le v resnici zadnja ura približuje, ni imel več miru. Sedaj se je nad vse živo spominjal svojega najboljšega prijatelja, ki mu je dal tako blago in milo srce, Njega, ki ga je tudi, kakor Nikodem, ljubil v globini svoje duše, Njega, ki ga je klical na sodbo, svojega Izveličarja. »Mili prijatelj!« djal je rajni č. g. Časl-nu, svojemu spovedniku, »dva prijatelja še imam, ki sta mi v tolažbo sedaj v mraku mojega življenja. Eden si ti, ki me boš potolažil — in eden je visoko nad zvezdami, ki me bo okrepčal. Naj ne misli svet, da je v meni vera umrla. Bil sem in sem ostal veren sin sv. katol. cerkve, in kot takšen hočem umreti. Boril in trdil sem se veliko v življenju, a nisem imel ne enega trenutka, o katerem bi zamogel reči: Ta je moj! A sedaj se mi bliža. Smrt mi bo pripravila moj trenutek, ki mi ne bo odvzet. Jezus, bodi mi milostljiv in ti mili moj prijatelj, me sedaj ne zapusti! Bližam se sodbi. Zatoraj bi rad poplačal zadnji vinar Bogu, da bi ne prišel obložen pred sodnika. Bodi pa tudi tolažnik moje ljube Ane, najzvestejšega srca pod nebom. Pomudi se rad pri nas, kajti duhovnik v hiši, blagoslov pri hiši«. In zadnje besede rajnega so bile: »Jezus, reši me!« Tako je umrl mož; o katerem je svet sodil, da je bil brezverskega duha, mož, o katerem se je reklo, da je le za narodnost delal, a na cerkev pozabil. Ne — ni pozabil, ampak žive vere plamteč ogenj in narodni čut je vedno tlel v globini njegovega blagega srca. Bil je rajni blag mož, kdor ga je spoznal, čislal ga je in ljubil, in tudi njegovi nasprotniki so ga visoko cenili. V njegovih prsih je bilo požrtvovalno in nad vse blago srce, srce, ki bi vse rado zakrilo v svoje goreče globočine. Kot otrok je bil občudovanja vreden. Kedar se je spomnil svoje, kakor je sam dejal, zlate mamic, mu je solza zaigrala v očeh. Ah, da bi le mati mene preživeli, je bila njegova goreča želja, in se je tudi izpolnila; kot mož in oče je bil uzoren. Velikanska je bila udeležba pri pogrebu. Od blizu in od daleč so prišli njegovi prijatelji, da bi videli hladni kraj, ki je zakril najzvestejšega prijatelja in enega najmilših sinov našega naroda. Venci so zakrili njegovo zadnjo hišico, in mil glasovi so mu zadoneli v slovo. Ah spavaj, mili prijatelj, v miru! Tvoje truplo je sicer zakril hladni grob, a tvoje duh plava nad nami. Spominek smo ti stavili, ne iz kamena ali lesa, ampak večern spomin v globini naših src. Vživaj mir in spavaj sladko, dokler se ne snidemo. Z Bogom!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Minister baron Pražak je odstopil ter so ga svitli cesar poklicali v gosposko hišo državnega zbora. Dobi-li nalednika v ministerstvu, ni še do slej znano a pravi se, da pride na njega mesto nek plemič iz vrste konservativnih veleposestnikov. — Narčti postav za »kronsko veljavo« denarja so dobili najvišje potrjenje in minister dr. Steinbach ima že polne roke dela, da izpelje one postav. — V Linci je bil te dni »katoliški shod« in izvršil se je, kolikor se posname

iz raznih listov, jako veličastno. Več škofov in tudi nuncij Galimberty so bili pri shodu.

Štajarsko. Dalje časa so nemški nacionalci t. j. Mladonemci trobili jako glasno v rog, češ, da bode v Gradci velik shod »planinskih Nemcev« zoper vlado, ker poslovenjuje planinske kraje. Sedaj so pa obmolknili o njem, pač zato, ker ne morejo prikriti ljudem resnice, da vlada, če je v tej reči že kaj kriva, brž ponemčuje, kakor pa da poslovenjuje. Neresnica se lažje piše, kakor pa govori.

Koroško. Slov. volilci v Celovskem okraji vdeležijo se volitev volilnih mož, ne pa potem volitve drž. poslanca. Kakor stojé sedaj razmere, ni upanja, da zmaga slov. mož. Tudi nemškutarji še nimajo moža, da mu dajo čast poslanca, kajti Petru Laxu, dosedanjemu poslancu, neki ne seže nihče »do ramen«.

Kranjsko. Mestni zastop v Ljubljani je vložil pritožbo zoper odločbo deželne vlade, vsled katere neki ne smejo ulice in trgi v mestu dobiti samo slov. imen. Pritožba je potrebna, da-si bode težko kaj izdala. — Poljedelska šola na Grmu napreduje prav dobro in ji želimo obilo učencev; tudi iz naše dežele bi bilo dobro, ko bi premožniši stariši pošiljali svoje sinove za nekaj časa v le-to šolo.

Primorsko. Koliko se slabimo, ako se med seboj grizemo, vidi se iz primorskih razmer, kakor so ondi že dve, tri leta. Iridentovci t. j. Lahi, ki škilijo z enim očesom doli v Italijo, so zmerom drzniši, slov. ljudstvo pa izgubi eno občino za drugo iz svojih rok in potisne se za več let nazaj, ne da pride naprej v rodoljubji. »Novi možje«, če tudi slovenski, niso vselej sreča za slov. ljudstvo.

Tržaško. Okoli dne 20. avgusta pride v Trst češko učiteljsko društvo iz zlate Prage; računi se, da pride do 300 učiteljev tje. Slov. društva napravijo jim brž ko ne skupno veselico.

Hrvaško. V tem tednu se vršijo volitve v Zagrebu za mestni zastop. Vojska je huda med vladno in hrvaško stranko. Doslej je bila hrvaška stranka v tem zastopu na vrhu, toda vlada je zastop razpustila, ker ji ni bil povolji. Če zmaga hrvaška stranka, zmaga pravica.

Ogersko. Da ogerska vlada zatira narode, ki se nočejo preleviti v madjarski narod, je znano. Sedaj pa je Rumuncem to postalo preveč in zato branijo svoje pravice z vso resnobo. Če tudi njih deputacija na Dunaji ni opravila veliko, vendar pa je Madjare hudo speklo, ker je svet izvedel, kako da se vlada v blagem madjarskem nasilji.

Vunanje države.

Rim. Judje so si v strahu, da se razširi po celem svetu sovrašтво do njih ali antisemitizem, zato si izmislijo sedaj to, sedaj drugo novico, po kateri se obsodi antisemitizem za nečloveško početje. Sedaj gre enaka novica tudi o sv. očetu Leon XIII. po svetu. Resnica je, da sv. oče ne hvalijo antisemitizma, toda judovskih pijavic tudi ne zagovarjajo.

Italijansko. Dobro se ne godi kmetom po Italijanskem. V Laterzi je prišlo do velicnih nemirov, ker kmetje niso marali plačati davkov. Kmetje so žendarje napadli in jih več tudi ranili, zato so pa le-ti streljali na kmete in jih tudi nekaj težko ranili. Tudi župan je dobil težko rano, zaprl pa so dvajset kolovodij.

Francosko. Predsednik republike je voljen za sedem let in sedanji še ostane torej do konca leta 1894 na svojem mestu, vendar pa se že sedaj misli, kdo da mu bode naslednik. Da ne ostane Sadi-Carnot potem, ko mu izteče doba, to je nekaterim že gotovo. Največ upanja si dela minister Freycinet, da spleza na predsedniški stol in on se že torej tudi pripravlja za volitev.

No, Bog zna, kaj še pride v tem času: ali še bode tedaj predsednika treba?

Angleško. Gladstone prevzame v kratkem času vlado v svoje roke in če je listom verjeti, hoče on potem dati nekaj pravic irskemu ljudstvu in tudi delalcem pomore do volilne pravice. Tudi davke hoče znižati, posebno dac, davek od živil. Mogoče je sicer, da bode tako, toda mi še nimamo prav vere v te obljube.

Nemško. Minister notranjih zadev, grof Herfurth, je odstopil in njegove posle prevzame predsednik ministerstva, grof Eulenburg. To se je izgodilo najbolj zato, ker zadnji ni imel dovolj dela in pa, kar je glavno, potrebnih dohodkov. — Cesar Viljem se je vrnil iz Londona; kaj je ondi opravil, pa še ni znano in sploh se ne zna, kaj je ondi iskal.

Rusko. Kolere še ni konec, toda piše se manj o njej, ker vlada ostro pazi na to, da ne pošlje nihče vznemirjajočih poročil v liste, ki izhajajo v drugih državah, domači listi pa ne smejo poročati več, kakor jim vlada dopusti. Bolezen pa se ve, da ne vpraša vlade, kam da sme iti. — Govori se, da se vlada pogaja z nemško gledé na trgovinsko zvezo.

Srbsko. Nekateri listi vedó, da je te dni bil kralj Milan v Belem gradu ter je nagovarjal vplivne može, naj se k malu izvoli tretji regent in se ve, da tak, ki je njemu po volji.

Grško. Državni proračun kaže za tri, stiri milijone več dohodkov, kakor stroškov. Svet pa sodi, da je to »več« le na papirji, v resnici pa bode več ali manj primankljaja.

Afrika. V Maroku je nastala neka tihota; ustajniki ne napadajo sultanovih vojakov in tudi ti se držijo mirno, vendar pa se pravi, da je to le tihota pred nevihto.

Amerika. Ker bode prihodnje leto velika svetovna razstava v Chicagu, dovolile so tudi naše železnice tistim obrtnikom za polovico znižane cene, ki hočejo svoje izdelke poslati na razstavo. Kolikor se sodi lahko iz tega, zniža se tudi za ljudi vožnjina, a težko, če pojde kdo izmed nas tje, na ameriansko razstavo.

Za poduk in kratek čas.

Kako so Prusaki rešili Joška.

Napisal J. Sattler.

(Konec.)

III.

Dne 1. julija smo taborili blizu Jožefovega. Tega mesta ne pozabim nikdar, kajti tukaj bi me skoro zadela grozna usoda. Deževalo je v ta dan; posod so stale mlake. Da ne bi ležali v blatu, veleli so nam iti v bližnji gozd po dračje. Tudi meni je bilo to ukazano. Pri tem delu je moral vsak vojak imeti svoj prepasnik ali »iberšvunk«, kakor so tedaj rekali temu orožju. Jaz pa svojega ne morem najti. Iščem in iščem, ali ni ga nikjer. Morda ga je kdo obesil na drugo piramido?*) Desetnik me ošteva z vsemi priimki, katere je znal; a znal jih je mnogo, in mi preti, da ovadi naredniku ta strašni zločin vojaški. Kdo je kedaj slišal, da je vojak izgubil svoj »banganet«? Rekel je tudi med drugimi primerami, da je vojak brez prepasnika to, kar krava brez repa.

Predno zvečer poležemo na čudne blazine, katere smo nabrali in nasekali v gozdu, reče mi narednik:

»Vi bote imeli sitnostij jutri; objaviti vas moram k raportu. Kam ste pa dejali svoj prepasnik?«

*) Več sestavljenih pušek se imenuje puškina piramida; na-njo obesijo vojakji svojo opravo.

»Kaj jaz vem, kje da je. Gotovo ga je zlobna roka obesila na drugo piramido, morda sam gospod desetinik, da bi me spravil v kazen, ker me ne more trpeti;« rečem precej nevoljno.

»Predstojnikov svojih ne smete sumničiti. To nikakor ne gre. Vojak mora lepo ubogati in molčati;« odvrne ježno narednik.

»Že davno vem, da nima podložnik v vojakihi nobene pravice.«

»Tudi zaradi upornih teh besedij vas objavim k raportu;« sikne srdito narednik in prekine daljni razgovor.

Dolgo nisem mogel zaspati, čeravno sem bil na smrt utrujen od hoje. Premetaval sem se na vejevju, ki me je tiščalo; še bolj pa me je mučila misel, kaj bo jutri. Bil sem silno razburjen. Oj Maribor! Ondu sem vsaj po noči imel mir; tam sem vsaj v spanju pozabil vojaških nadlog. Konečno vendar zadremljem; ali plašile so me grozne sanje.

Drugo jutro je bil raport. Stalo nas je že več »haptak«, kar pride stotnik. Ko dojde do mene, javi mu narednik: »Ta mož je izgubil včeraj svoj prepasnik; vrhu tega se je vedel sinoči zelo uporno, trdeč, da je podrednjenik v vojakihi brezpraven.«

Stotnik me osorno pogleda; potem pa se srdito zadere:

»Ste li že čuli vojne čitanke?«

»Ne, gospod stotnik; jaz sem novinec; nihče mi jih ni še ...«

Ni mi pustil izgovoriti; zakričal je togotno:

»Tiho! Veste, kaj si zaslužite na vojni za tako upornost? Ustreliti vas dam.«

Strepetal sem na vsem životu. Stotnik se obrne k naredniku:

»Peljite tega moža na glavno stražo taborsko.«

Takoj me odvedeta dva vojaka na sredo taborišča, kjer so bile zastave in bobni. Tu vsedem. Ne morem vam dopovedati, kakšne misli so preletavale glavo mojo. Silna žalost se me poloti. Jokati sem se začel. Iztrgali ste me iz šole; ogrenili moji materi vse žive dni, in sedaj še to! ... Oh mati, ko bi vedeli, kaka sramota me čaka, počilo bi vam žalosti srce. Ustrelili me bodo; pa ne sovražniki, nego naši. Umreti moram, pa ne smrti junaške, nego sramotne kakor, ubežnik, hudodelnik. Kako sem si sedaj želel svinčenke sovražne!

Iz teh obupnih mislij me najedenkrat prebudi hručenje topov, ki je prihajalo iz daljine. Nikdar še nisem slišal slajših glasov. V tem trenutku se razlegne tudi po vsem šatorišču trombe glas. Klicali so k orožju. Hipno je bilo vse po koncu. Nekateri pribežijo po zastave in bobne; tudi mene vzamejo s seboj. Malo, da nisem vskliknil: hvala vam, Prusaki! Brž smo bili oboroženi. Moj prepasnik se je res našel na tuji piramidi. Takoj odrinemo v tisto stran, od koder je prihajalo grmenje topov.

Ustrelili me torej še niso. Ali kaj, ko bi kazen bila le odložena? Morda pa se, že danes zgrabimo s Prusaki? Potem utegne biti konec vsemu strahu; v bitvi umrjem častno.

Čez dva dni je bila res usodepolna bitka pri Krajevem Gradcu. Ko so začele pokati puške in hrumeti topovi, tresli so se naši dečki in vzdihovali: Jezus! Marija! Jaz sem pa bil miren; saj je bila to le sladka godba, mojim ušesom. Živci so mi otrpili pri Jožefovem; srce moje je bilo pripravljeno za prusko svinčenko. Slovenski fantje so padali krog mene, kakor muhe; mene pa ni rnila nobena krogla. Stotnika mojega sta zadeli dve; tisti desetinik pa, ki mi je najbrž skril prepasnik, dobil je jedno v nogo. Mislil sem si: sodba božja!

Po tem smo bežali neprestano proti Olomucu in

dalje čez Karpate k ubogim Slovakom. Prusaki so nam bili vedno za petami. Ni bilo časa misliti na kazen. Ko se je sklenil mir, pride moj polk v Gradec. Tu sem pisal v stotniški pisarni. Sicer ni bilo več prejšnjega stotnika; vendar me je še vedno iznemirjala neka skrb, češ, da bi utegnili biti kaj zabeleženo o meni. Nekega dne pogledam v kazenski zapisnik; toda ne najdem svojega imena. Pruski topovi so izbrisali vse. Upati sem torej smel, da se pomaknem na višjo stopinjo, vsaj do »frajtra«, če ne do generala. Ko se pa leta 1869 skrči vojaška služba na tri leta, prosil sem dopusta. Končno sem se udal materinim solzam in šel zopet v šolo.

To je Joškova povest, kako so ga rešili Prusaki. Sedaj je dušni pastir in se vojuje z nemškutarji in trmastimi ovčami. Pri njem se torej do pičice izpolnjujejo svetopisemske besede: »Življenje človeško je neprestana vojna.«

Smešnica. »Sinoči si mi pravil, da si je tvoj sin nogo zlomil, a danes sem ga srečal popolnoma zdravega«, očital je prijatelj prijatelju. »Tako!« reče oni. »No, tedaj pa moj sin gotovo še o tej nesreči ničesar ne vé.«

Razne stvari.

(Občinske volitve.) V torek in sredo so se v Ormoži izvršile občinske volitve. Slov. volilci se jih niso udeležili, samo v 3. volilnem redu je dalo 36 volilcev, svoj glas narodnim možem. Občinski zastop ostane torej po polnem v rokah nemškutarjev.

(Pevska slavnost v Šoštanji.) Častita pevska društva, naše gg. poverjenike, kakor tudi pojedine pevce prosimo uljudno, da prinesejo pesmi, ki smo jim jih priposlali, k slavnosti seboj, sicer bi ne imeli dovolje sekiric. Tudi pevskih znamenj naj ne pozabijo doma. Kdor izmed pevcev pa še nima tega znamenja, dobi ga po 30 kr. na dan slavnosti.

Odbor.

(Premeščenje.) Čast. o. Jakob Diviš iz reda sv. Frančiška, doslej v Bolzanu, prišel je k Mariji Devici v Mariboru za kaplana; č. o. Nazarij Schönwetter pa gre k Sv. Trojici in ondot se preseli č. o. André Golob v Maribor.

(Služba organista in koralista) pri Mariborski stolni cerkvi je razpisana. Prošnje s spričevali o sposobnosti naj se pošljejo kn. šk. konsistoriju do konca tega meseca.

(Notarske spremembe.) Gosp. Vinko Toplak, c. kr. notar v Dobrli vasi, pride na enako mesto v Šmarje in istotako g. dr. Ad. Mravlag iz Rogatca v Laški trg.

(Vspored slavnosti) v Šoštanji je ta-le: Sprejme m. 1. Ob 12. uri opoldne sprejem s posebnim vlakom došlih gostov na kolodvoru, potem odhod z godbo na slavnostni prostor pri gosp. Pečniku. 2. Ob pol 1. uri popoldan skupni obed pri gosp. Pečniku; kuvert stane za osebo 1 fl. 50 kr.; pri obedu svira godba. 3. Ob 2. uri skupna pevska vaja.

Veliki zbor. Ob 4. uri popoldan v dvorani gosp. Pečnika VIII. veliki zbor »Slovenskega pevskega društva« s sledečim dnevnim redom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Poročilo računskih preglednikov. 5. Spremenitev §§ 1, 6, 13, 15, 17, 18 in 28 društvenih pravil. 6. Volitev: a) predsednika in odbora, b) računskih preglednikov. 7. Razni nasveti.

Sokolska društva. Ob polu 5. uri odhod »Sokolskih društev« z godbo na telovadni prostor na glavnem trgu, ter velika skupna in posamezna telovadba.

Zavarovalno društvo „Unio catholica“

na Dunaji I., Bäckerstrasse 14 in v
Gradci Radetzkystrasse 1. 12-26

priporoča se vsem katoličanom, kateri name-
ravajo slóžnost na gospodarstvenem polji.
Društvo oskrbljuje zavarovanje proti ognju,
nesreči in za življenje, kakor tudi cerkvenim
in občinskim predstojnikom zavarovanje zvo-
nov proti razlomu in poklini. — Zastopniki
se iščejo. Varnost popolna, premije po ceni.

Na prodaj

je hiša, mlin, živinski in svinjski hlev, dve
kleti, kozolec, dva oralna zemlje (sadni vrt,
njiva, dva vrta za zelenjavo) na Blanci pri
Sernici, pet minut od glavne ceste za 1900 fl.
Hiša je pripravna za kupčijo in vsak obrt.
Ponudbe sprejema lastnik Fr. Radaj v Stari
vasi pri Vidmu na Štajarskem.

Gasilnice

vsakovrstne velikosti in stroja, s pristop-
nimi ventili, najizvrstnejše delane, in
velike moči za brizganje, prilične sre-
njam, mestom, trgom in njihovim gasil-
nim društvom.

Brizgalnice

na kolesih, nosljah, v putah za vrte,
Vodonosnike

razne sostave, najboljše cevi iz konop-
nine, gumija, za sesavanje vode ali za
napeljevanje vode, dalje vretenice in
tehtnice za ove cevi, kakor tudi drugo

orodje gasilcem potrebno

priporočuje po najnižji ceni proti 5let-
letnemu poroštvu

Albert Samassa,

c. k. dvorni zvonar in fabrikant
strojev in gasilnega orodja
v **Ljubljani.**

Srenjam in gasilnim društvom
dovoli se plačevanje v rokih. Po-
drobne cenilnice do pošilja brez-
plačno in franko. 6

Učiteljska služba.

Na trirazredni v IV. plačilni vrsti sto-
ječi ljudski šoli pri Malinedelji se učiteljska
služba z začetkom prihodnjega zimskega pol-
letja stalno ali tudi začasno odda.

Nemškega in slovenskega jezika v govoru
in v pisavi popolnoma zmožni prositelji naj
vložijo svoje z dokazom avstrijskega držav-
ljanstva obložene prošnje, najdalje do **konca**
avgusta t. l. pri krajnem šolskem svetu Malo-
nedeljskem.

Okrajni šolski svet v Ljutomeru,
dne 25. julija 1892. 2-2

V Ptuj, na najboljšem mestu,

se takoj prodaja zaradi
silnega dovršenja zapuščine hram za 4500 fl.
(najemnina znaša 510 fl.) in posestvo, deset
minot od Ptuja, s travniki in njivami za
1700 gld. Na hramu ostane 2000 gld., na
posestvu 700 gld. hranilničnega denarja. Več
pové **Avugst Heller v Ptuj.** 2-2

V najem vzeti želi štacuno ali hišo
za trgovino v sposobnem
kraju. Ponudbe blagovolijo se poslati ured-
ništvu „Slov. Gospodarja“. 1-2

Naznanilo.

Prodajalnica tik cerkve v Rečiškem trgu,
v zgornji Savinjski dolini, s potrebno pri-
pravo za špecerijsko in manufakturno blago,
odda se takoj v najem. Več pové

Janez Smodiš, 3-3

posestnik na Rečici, (pošta Rietz.)

Vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo,

mlatilnice, čistilnice za žito,
trirje, slamožnica,
mline za sadje,
stiskalnice za sadje in vino, za grozdje,
kakor vse druge stroje in priprave
za kmetijstvo,
vinarstvo in sadjarstvo itd.
priporoča v najnovjši in najboljši
obliki, po ceni:

IG. HELLER, DUNAJ,

Praterstrasse 78.

Illustrirani zapisi in polne pisne v hrvaščem, nemščem, italijem in slovenskem
jeziku po zahtevanju brezplačno in franko. — Čas za poskušanje — garancija,
ugodni pogoji.

☛ Zopet enake cene! ☛

Stv. 11.676 civ.

Razglas.

Od c. kr. mestne deleg. okrajne sodnije v Celji se daje na znanje:
Na prošnjo dedičev J. Dobovišek, posestnika in oštirja v Šentjurji
na južni železnici, se dovoli javna dražba zemljišč, ki spadajo k zapuščini
J. Dobovišek ter so sodnijski cenjena na 2789 gld. 74 kr. in na 7569 gld.
in 56 kr. in sicer t. št. 46 katestr. občine Tratna in t. št. 5, 7, 8 in 10
kat. občine Šentjurij, kakor tudi zapuščinskih vozov in gospodarskih
rečij v ceni 402 gld. 30 kr. in 802 gld. 40 kr. in se za-njo nastavi dan
za t. št. 46 Tratna in t. št. 5, 7, 8 in 10 Št. Jurij brez gospodarskih rečij

29. avgusta 1892 od 9—12. ure dopoldne

na dotičnem kraju v Šentjuriji, oziroma Nova vas, ter se pristavlja,
da se prodajo zemljišča t. št. 5, 7, 8 in 10 kat. občine Šentjurij ta dan
samo za ali čez cenilno svoto, ne pa pod njo; gledé na posestvo v Tratni
pa tudi pod cenilno svoto, vendar ne pod 2500 gld.

Za dražbo vozov in gospodarskih rečij, kolikor jih spada k rečeni
zapuščini v ceni 402 gld. 30 kr. in 802 gld. 70 kr., določi se dan

30. oziroma 31. avgusta 1892 od 8.—12. in 2.—5. ure

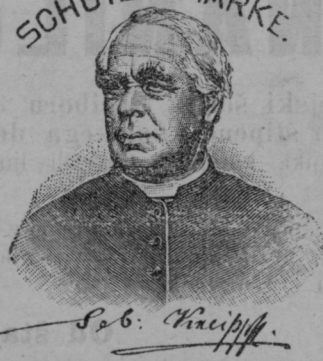
na dotičnem kraju v Šentjuriji in v Novi vasi ter se dostavlja, da se
prodajo te reči tudi pod cenilno svoto, pa proti gotovemu plačilu.

Dražbeni pogoji, pri katerih je posebno ta, da mora vsak ponudnik
10% vadija položiti v roke dražbinske komisije, kakor cenilni zapisnik in
izpisek iz zemljiških knjig se izvedó v c. kr. okr. sodnije registraturi.

V Celji, dne 31. julija 1892.

C. kr. svetovlastva tajnik:
Dr. Čuber.

SCHUTZ - MARKE.

Kdor hoče uživati **dobrote edino prave**
— ne na pol sožgane in polne slaja, ki v ustih ostane

Kneipp-ove sladne kave

naj kupuje le blago v **rudečih** štirivoglatih zavitkih
bratov Ölz z varnostnimi markami: **podoba**
in **ponvico.**

Ako se jej primeša nekoliko

15-30

Ölz-ove kave,

katera je **najboljši** in **najizdatnejši** dostavek
h kavi, dobivaš po **ceni redilno kavo**, katera
presega navadno bobovo kavo.

Bratje Ölz, Bregenz

od vlč. g. župnika Kneippa edino pooblaščená tovarna
za sladno kavo na Avstrijsko-Ogerskem.